

er imellem den og de to Smaabygninger ved dens Side, af hvilke den mod Øst har en særegen Betydning som »Ingemanns Bolig«. Det Bedste ved den er dens smukke Beliggenhed, idet navnlig Udsigten mod Syd fra Værelserne paa Forsiden er særdeles venlig og velgjørende: over Søen til Skove og Marker paa den anden Side, hvor nu Jernveien er lagt. Indvendig rummer Akademibygningen en Mængde Classe- og Underviisningslocaler i nederste og i første Etage, hvor der tillige findes en stor Spisesal og en ret vakker Solennitets-Sal, hvilken sidste er prydet med fem store Portraiter i Oliefarve af Kongerne Frederik II, Christian IV, Christian V, Frederik V og Frederik VI. I øverste Etage have Opdragelsesanstaltens Elever og et Par tilsynshavende Lærere Bolig.

Det kongelige Theater.

»Blomsterfesten i Genzano«, Ballet i en Act af Bournonville.

»Blomsterfesten i Genzano« har vel været hyppigt opført for adskillige Aar siden, men dog hidtil ingenlunde været indregistreret blandt Bournonvilles classiske Balletter. Det synes imidlertid som om de mange Fremmede, hvis Tilstrømning skaber en ny Guldalder for Musernes Tempel, have afgivet et endnu fordelagtigere Votum for Balletten, end de forvænte Kjøbenhavnerne, og »Blomsterfesten« er paa sine ældre Dage nærværet at gaee *alle stelle*. Ballettens Motiver ere lidt forslidte. Den italienske Bandit og den velnærede Munk ere Personer, som have tjent saa godt under de vanskeligste Forhold og uheldigste Conjuncturer, at de vel kunde fortjene at afskediges i Naade med Pension. Den hele Røverhistorie, som ganske vist kan være fuldstændig greben ud af Livet, er dernæst lidt for lidenskabelig og storartet til den zarte Ramme, hvori den er indfattet, og der hviler saaledes ikke den Harmoni over dette lille Arbejde som over flere ældre Søskende, f. Ex. Festen i Albano, ligesom det synes at være komponeret under mindre Inspiration. De lykkelige Fremmede kjende jo imidlertid ikke det endnu Fuldkomnere, de kjende hverken Munke eller Banditter endog kun af Anseelse, og en hel ny Verden aabenbarer sig for dem i »Blomsterfesten«. Kjøbenhavnerne have da handlet rigtigt i, om det saa kun var af purt Galanteri mod Gjesterne, at istemme den almindelige Jubel. Det kan heller ikke falde vanskeligt. Thi »Blomsterfesten« er i sig selv et smukt og livfuldt Arbejde, der fører nye og friske Billeder til de mange, Bournonville har skjenket os fra Italien, og er et Minde om en Nationalfest, som med saa mange andre Eiendommeligheder er ifærd med at forsvinde.

Balletten oplevede sine første Dage under Frøken Juliette Prices og Hr. Scharffs Auspicier og er aabenbart komponeret med disse tvende Kunstnere for Øie. Den, der havde seet deres fortrinlige Præstationer i denne Ballet, maatte da atter føle sin uheldige Stilling ligeoverfor de misundelsesværdige Fremmede og som en melancholsk *laudator temporis acti* forberede sig paa, hvad de nye Rollehavende kunde bringe. Men medens Tilskueren vemodig stirrer paa en nedgaende Sol, pleier Bournonville allerede at være i fuld Beskæftigelse med en opgaende, og det viste sig ogsaa her, at hans Blik for de skjulte Kræfter ikke havde svigtet ham. Det er Frøken Westberg og Hr. Krum, som nu udføre det ungdommelige Elskerpar. Frøken Westberg, som allerede har vundet stort Terrain hos Publicum, har aabenbart et betydeligt mimisk Talent og overhovedet de fleste Betingelser for at udfylde en Plads som *primadonna assoluta*. Hvis Balletten anerkjendte de samme Udtryk for Føddernes Bevægelser som Musikken for Sangstemmen, vilde man ikke blive træt af at beundre hendes Coloraturløb og Udholdenhed i Dvælen paa Fermaterne. Hun secunderes fortrinligt af Hr. Krum, som ikke alene excellerede ved sin Dands, men hvis hele Fremtræden var heldig og vindende. Af den gamle Rollebesætning var væsentligst kun Hr. Gade tilbage. Hans Fremstilling af den forfulgte, lidenskabelige Bandit var saa fortrinlig som nogensinde. Som bekjendt anerkjender Bournonville ikke Begrebet Statist og i hans Balletter kan Ingen gjøre sig Haab om en Statistrolle. Samtlige Dandsende viste sig ogsaa ganske ukvalificerede til dette Rollefag. Navnlig blev Tarantellen, hvori Fru Stillmann, de Herrer Fredstrup og V. Price foregik med et glimrende Exempel, udført med et Liv som var det ikke Konst, men Natur.

Beskedent og ubemærket arbejder Orchestret under al den Bevægelse, der er paa Scenen. Det er nu engang Balletcomponisternes Skjebne, at Publicum dispenserer sig fra den Uleilighed at følge med deres Musik. Edvard Helsted og Paulli, »Blomsterfestens« Componister, fortjene dog virkelig af og til

lidt Opmærksomhed. Deres Musik er ikke meget vægtig og væsentlig understøttende, men den er velklingende og livlig og synker aldrig ned til Klingklang eller Trivialitet. Vi have ikke Grund til at kaste Vrag paa vor Balletmusik: det er jo saagodt-som alene i Balletten, vi faae vor national-dramatiske Musik at høre.

C.

Efter Eruptionen.

(Skizze af Vilhelm Bergsøe.)

Maaskee have de fleste Læsere af »Illustreret Tidende« endnu ikke glemt, at jeg nogle Dage efter det store Udbrud af Vesuv d. 26de April fra Ischia afsendte en svag Skildring af dette vidunderlige og i sit Slags enestaende Syn, hvilken optoges i Bladets Nr. 660 og 661. Isoleret som jeg var, og ikke istand til for nogensomhelst Pris at formaae Øens Fiskere til blot at sætte mig over til Procida eller Capo di Miseno, maatte jeg som ufrivillig Fange iagttagende det pragtfulde Skuespil paa Afstand og nøies med den fattige Trøst, at nogle af Englands rigeste Magnater delte Skjebne med mig, saa at selv et fristende Tilbud paa henvend et tusind Francs ikke havde kunnet bevæge Føreren for Øens lille Damper*) til at stikke i Søen.

Imidlertid var dette maaskee det Heldigste for alle Parter; thi Jordrystelsen, Drønene, Røgsoilerne og Mørket havde i Napoli fremkaldt en Panik, som vi ikke anede, men som gjorde enhver rolig Iagttagelse til en Umulighed. Dertil kommer, at Vesuv fortøner sig smukt og harmonisk fra Øens Høidepunkter, og skjøndt Afstanden i lige Linie omtrent er fem danske Mil, ere Bjergets Conturer dog saa mægtige og Luften saa ætherklar, at enhver enkelt Lavastrøm kunde forfølges i sine svageste Forgreninger, uden at Overblikket forstyrredes ved de mange Forhindringer i Terrainet, som en større Nærhed uundgaeligt vilde have ført med sig.

Maaskee turde det allerede her være passende at gøre opmærksom paa, at det Billede af Vesuv, der ledsagede min Skildring, var en Tegning, som ikke rigtig bærer Virkelighedens Præg. Vel er Vesuv ikke nogen stor Vulkan; men at man midt under et mægtigt Udbrud skulde kunne staa paa Toppen af Krateret i Rober »à la Eugenie« og stikke med Alpestokken i den fremvæltende Lava, det hører der en fransk Tegnens hele uforfærdede Fantasi til at turde fremstille. Det nævnte Billede giver en Fremstilling af Fumarolerne nær Kraterets Rand paa en Dag, hvor Bjerget har været temmeligt i Ro; paa Udbruddsdagen vare Lavastrømmene saa mægtige og Heden saa stærk, at Træernes Bark exploderede med en knaldende Lyd, allerede naar Lavaen var i en hundrede Alens Afstand, hvorpaa de stode i Luer fra Roden op til Toppen, som var det Svovlstikker, der antændtes.

Det nævnte Billede er et godt Exempel paa den beklagelige Hast, hvormed Pressen i vor Tid arbejder. At komme først med en Sensationsberetning er allerede Meget; men den første Croquis af den Art, der naaer Paris, vinder Præmien, som den første Sluffe ved vore Ildebrande. Redactionen af »Illustreret Tidende« kunde naturligvis ikke ane dette Humbug, og naar den først idag har kunnet bøde derpaa, ligger dette alene deri, at et virkeligt godt Originalfotografi fra Neapel har været temmelig længe underveis. Det Billede, vi idag ere saa heldige at kunne præsentere vore Læsere, og som paa det Nøiagtigste svarer til Virkeligheden, er taget fra Kvarteret S. Lucia paa selve Udbruddsdagen Kl. 5 Eftermiddag, altsaa paa en Tid, da Vulkanen var i sin største Virksomhed. I Forgrunden see vi den speiklare, men formørkede Golf med enkelte Baade, saa komme Byerne ved Bjergets Fod: Portici, Resina, Torre del Greco og Torre dell' Annunziata, og endeligt have vi i Baggrunden den flammende Vulkan selv, over hvis røghyldede Top »Pini« hæver sin krusede og krøllede Krone i Veiret. Jeg betegnede den i min første Skildring som et uhyre Blomkaalshoved, og man vil vistnok give mig Ret i, at denne lidt prosaiske Benævnelse træffende angiver denne forunderlige Skydannelses Ydre.

Af Lavastrømme sees fra denne Side af Bjerget tre. Af disse er den midterste allerede svagere og i Færd med at størkne — det var den, som i nogle Timer truede Resina med Ødelæggelse, men til alt Held standsede paa Halvveien. Den stærke Strøm længst til Høire bevæger sig ned ad den skovbegrøede Side af Bjerget og truer Bosco tre case og Bosco reale; den vilde i fortsat Løb være gaaet lige løs paa Pompeji og atter have tildækket, hvad man med saa megen Besvær har udgravet efter Aartusinders

Forløb. Endeligt see vi til Venstre, indhyllt i Røgskyer og Dampe, den største og forfærdeligste af dem alle. Det var den, som ubarmhertigt væltede frem mod de blomstrende Smaabyer Massa og S. Sebastiano for i faa Timer at forvandle dem til et moderne Herculanium og Pompeji.

Det var med disse Byer til Maal, at jeg en smuk Junidag rullede hen ad den solbeskinnede og støvede Vei, som gjennem Neapels Forstæder fører til den smilende Campagne. Vi havde neppe forladt det egentlige Neapel, før mørke Contourer hist og her viste de Dynger, hvori Asken var føgen sammen, og da vi naaede Ponte della Maddalena, der ikke ligger længere fra Byen end Frederiksberg Runddel fra Kjøbenhavn, laa Asken tykt og tæt som et kul-sort Tæppe hen over Vignerne. Idet vi kjørte over Broen, bemærkede jeg, at en Statue af den hellige Januarius manglede den høire Haand, saa at han nu kun med Armstumpen som en sørgelig Invalid pegede udover Broen. Jeg gjorde vor Vetturin opmærksom derpaa, idet jeg haabede, at han vilde dele mit Mishag over denne Vandalisme, men jeg tog fejl. »Seer De, Eccellenza,« sagde han, »vi have med stor Bekostning holdt ham vedlige i lang Tid, og aldrig har jeg været her paa hans Navnedag, uden at der var saa mange Lamper tændt for ham, at jeg ikke kunde tælle dem. Nu, det var i sin Orden; thi her standsede han Asken sidst, og med den udstrakte Haand pegede han paa Broen, som om han vilde sige: Hertil, og ikke videre! I Aar har han Intet kunde gjøre. Han stod selv halvt begravet i Asken, som røg lige ind i Vittorio Emanuele's Værelser paa Slottet. Saa slog de Haanden af ham; det er i sin Orden, han brugte den jo ikke.«

Fra Porticiveien dreiede vi kort efter af til Venstre; Terrainet begyndte at hæve sig, men endnu hang Vinen i fine, bløde Slyngninger ned fra de lyreformede Elme, endnu stod Maisen i sit lyseste Grønne, blandet med Hvede, som allerede var moden til at høstes, og de bredbladede Plataner ydede os deres kølende Skygge. Pludseligt hørte denne op. Jeg saae i Veiret — Træerne vare der endnu, Bladene ogsaa, men de hang ned, sorte, tørre, forkrøllede, som om Ildsluer vare dragne hen over dem.

»Her begyndte det at regne med kogende Vand,« sagde Vetturinen og pegede med Pidsken ind over Vignerne. »Seer De? Ikke en Vindrue for i Aar — ja, selv Kartofflerne under Jorden ere skoldede bort.«

Det var et forunderligt trist ørkenagtigt Udseende, som den smilende Egn paa engang antog. Overalt fortørrede Buske, henvisnede Træer og sammenkrumpede Vinranker. Ingen Fuglesang hørtes, Sommerfuglene vare borte, og kun de vevre, grønne Firben fore som Lyn henover den solhede Vei, entrede op ad de mørke Lavagjerder, saae paa os med deres funklende Øine, slog saa en Volte og forsvandt mellem Stenene. I Husene sade Familiene i de aabne Døre; men de hilste ikke venligt som ellers. Deres Miner vare modfaldne og mørke, og Mændene, som hørte vor muntre Passiar og uskyldige Latter, sendte os truende Blikke. Noget længere fremme antog Omgivelserne et andet Præg. Lidt Grønt var levnet hist og her, flere Smaahuse laae ved Veien, og ud af disse styrtede en laset Flok af Piger og Dreng, som under høie Raab forfulgte vor Vogn, idet de rakte store Kurve i Veiret, der syntes fyldte med de herligste Frugter. Vi standsede for at kjøbe, men hvilken Skuffelse! Blommerne vare svovlgule Krystaller, Orangerne zinnoberrøde Stalaktiter, og hvad vi havde antaget for Mandler, aflange, rullede Pimpstensstykker, som vare regnede ned gennem Luften.

For de Frugter, som Lavastrømmene og det svovlsyreholdige Vand havde røvet dem, søgte de nu en tarvelig Erstatning ved at falbyde Fumarolernes Sublimationsproducter, som de med Livsfare opsamle ved den endnu urolige Kraterkegles Munding. Jo længere vi kjørte fremad, desto hyppigere og mere paatrængende bleve disse smaa Kjøbmænd, og snart havde vi en hel Mineralsamling i Vognen, medens det rundt om os lød: »For Guds Skyld, Excellence, kjøb et lille Stykke til — jeg døer af Sult!« Endskjøndt jeg ellers af Erfaring veed, at Italienernes Død af Sult er noget langsom, blev jeg dog denne Gang stærkt greben af disse Udraab; thi ikke alene saae Børnene pjaltede og usle ud, men der var i deres hastige Bevægelser noget Febrilt, og i deres store, stenkulsorte Øine noget ængsteligt Bedende, som tydede paa, at her var en virkelig Nød paa færde. Jeg spurgte Kudsken, om man havde uddelt de Pengesummer, der med saa gavmild Haand vare

*) Dette berøer, som man senere vil see, paa en Misforståelse. Vandet har ikke været kogende, men blandet med Salt- og Svovlsyre, og det er disse, som har afsvedet Vegetationen.

*) Denne var ved et mærkeligt Træf Kong Frederik VII's lille Dampyacht »Falken«, nu omdøbt til »Il Tifeo«.